

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce J. S.

proti
žalovanému **Ministerstvo financí,**
se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č. j. MF-8522/2019/1603-4/2119,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Při kontrolní přepravě provedené dne 15. 8. 2015 zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“) u žalobce, který je provozovatelem taxislužby, bylo zjištěno předražení, resp. překročení maximální ceny taxislužby. Žalobce za svezení na trase ul. Karlova 2, Praha 1 – křižovatka ul. Štěpánská x Václavské náměstí, Praha 1, (vzdálenost 2,8 km) figurantům (zaměstnancům MHMP) účtoval částku 580 Kč, ačkoliv mohl s ohledem na stanovené maximální ceny účtovat pouze 124 Kč (předražení tedy mělo činit 456 Kč).
2. Po vyhotovení protokolu o kontrole (doručen žalobci dne 19. 10. 2015), proti němuž žalobce podal námitky, které MHMP vypořádal v dopise ze dne 30. 11. 2015 a po provedení ústního jednání (dne 20. 5. 2016), při kterém byly vyslechnuti svědci, vydal MHMP dne 13. 6. 2016 (den vypravení) příkaz, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 75 000 Kč; tím měl být v souladu s § 150 odst. 1 správního řádu učiněn první úkon v řízení. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. MHMP tedy následně pokračoval v řízení; dne 27. 10. 2016 vydal rozhodnutí, č. j. MHMP 1743147/2016, kterým žalobci rovněž uložil za porušení cenových předpisů (konkrétně za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách) pokutu ve výši 75 000 Kč (dále také jen „**první rozhodnutí MHMP**“). K odvolání žalobce ale toto rozhodnutí žalovaný zrušil, a to rozhodnutím ze dne 18. 7. 2018, č. j. MF-43404/2016/1603-3/2011 (dále také jen „**první odvolací rozhodnutí**“). Důvodem zrušení bylo porušení procesních práv žalobce v souvislosti s výslechy svědků provedenými dne 20. 5. 2016.
3. Následně MHMP ve věci rozhodl podruhé. Rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. MHMP 302845/2019 žalobce opětovně uznal vinným ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách (za jednání specifikované v bodě 1 shora) a uložil mu za něj podle § 16 odst. 4 písm. b) uvedeného zákona opět pokutu ve výši 75 000 Kč (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
4. Žalobce se s tímto rozhodnutím neztotožnil a napadl ho odvoláním. Žalovaný toto odvolání rozhodnutím ze dne 1. 11. 2019, č. j. MF-8522/2019/1603-4/2119, zamítl (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
5. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 6. 1. 2020 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí byl správní delikt, kterého se měl dopustit, promlčen. Žalobce s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) argumentuje, že přechodné ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), které vylučuje aplikaci zásady použití pozdější příznivější úpravy stran promlčení, je protiústavní. Podle žalobce se tak měla uplatnit promlčecí doba podle § 30 písm. b) přestupkového zákona. Žalobce dále uvádí, že k přestupku mělo dojít dne 22. 6. 2016, ale rozhodnutí žalovaného bylo vydáno

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

až dne 26. 7. 2019 (tedy po uplynutí promlčecí doby). Vedle toho žalobce namítá, že rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí 60denní lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí (§ 94 přestupkového zákona).

7. Zadruhé žalobce namítá, že v rozporu s § 3 správního řádu nebylo v dostatečné míře prokázáno jeho delikt ní jednání. Žalobce zejména brojí proti provedeným výsledkům svědků, jimiž byly dva ze tří zaměstnanců MHMP, kteří jakožto figuranti provedli kontrolní jízdu. Žalobce konkrétně uvádí, že v rozporu s prvním odvolacím rozhodnutím nebyl po vrácení věci MHMP vyslechnut p. K., třetí zaměstnanec MHMP. Právě on měl přitom s žalobcem během jízdy komunikovat a zaplatit mu jízdné, to by měla svědecká výpověď potvrdit; týkat by se měla rovněž toho, jestli mu žalobce předal stvrzenku o jízdě (tato skutečnost nebyla jednoznačně prokázána). Žalobce rovněž výsledek dalších svědků, H. a Turečka považuje za nehodnověrný, a to z důvodu, že se uskutečnil po bezmála 3 letech od provedení kontrolní jízdy; svědci si jen stěží mohli pamatovat průběh událostí, tak jak se staly. Žalobce rovněž zpochybňuje provedení výsledků, zejména to, že svědci před ním mohli nahlédnout do listin, které před tím o jízdě sepsali (oznámení o poskytnuté přepravě, které jsou sami o sobě pochybné, viz níže), aby si okolnosti případu připomněli; na tyto listiny svědkové pak pouze odkázali. Vyslechnutí svědkové také nebyli při výsledku poučeni o povinnosti vypovídat pravdu. Vzhledem k pracovnímu poměru svědků k MHMP měli být tito před výsledkem zbaveni mlčenlivosti (§ 20 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád). Svědci navíc byli ve střetu zájmů, jedná se totiž o zaměstnance správního orgánu, který o správním deliktu rozhodoval; jedná se o porušení práva na spravedlivý proces.
8. Vedle toho, žalobce upozorňuje, že o existenci oznámení o poskytnuté přepravě, které vyhotovil každý ze zaměstnanců MHMP, se žalobce dozvěděl až z oznámení o zahájení správního řízení; nebyly mu ale před tím zaslány spolu s protokolem o kontrole k seznámení (ani v tomto protokolu nebyly zmíněny). Podle žalobce je tedy pravděpodobné, že uvedené protokoly byly sepsány až dodatečně a až do doby, kdy se k protokolu ke kontrole vyjádřil žalobce, neexistovaly. Tato oznámení nejsou správními orgány ani uváděna jako důkaz. Tato oznámení nadto nejsou hodnověrná, zaměstnanci MHMP je zřejmě sepisovali společně.
9. Zatřetí žalobce vznáší žalobní námitku týkající se taxametru. Žalobce uvádí, že pokud v řízení nebyla prokázána nefunkčnost taxametru (ta byla ověřena Českým metrologickým ústavem) nebo jakákoliv manipulace s ním, tak potom se nelze bezdůvodně přiklánět k rozporným tvrzením svědků. Obdobně je jako hodnověrný považován záznam ze zařízení měřícího rychlost, pokud Policie ČR kontroluje dodržování maximální povolené rychlosti na silnicích. Řízení tedy mělo být přerušeno až do doby rozhodnutí v paralelně vedeném řízení o porušení zákona o silniční dopravě. Vedle toho žalobce upozorňuje na rozpor mezi údajem, který vyplývá ze stvrzenky o jízdě, se kterou pracují správní orgány a na které je uvedena délka přepravy 3,9 km, podle výroku prvostupňového rozhodnutí ale byla přeprava dlouhá jen 2,8 km.
10. Začtvrté žalobce rozporuje vyřízení jeho námitek proti protokolu o kontrole (odkazuje na 8. odvolací námitku). Podle žalobce nebyla dodržena zákonná lhůta pro jejich vyřízení a rovněž dopis o jejich vyřízení nepodepsala kompetentní osoba. Dopis je podepsán kontrolní pracovnící pí H. a nikoliv ředitelem odboru dopravních agend.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

11. Zapáté žalobce namítá, že MHMP v prvostupňovém rozhodnutí (resp. jeho odůvodnění) neoprávněně žalobce vyzval k vrácení neoprávněného majetkového prospěchu (465 Kč). Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice uvedl, že taková výzva sice nemá oporu v právních předpisech, tato vada ale nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť uvedená povinnost není stanovena v jeho výrokové části. S tím žalobce nesouhlasí, stále se jedná o povinnost stanovenou pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.
12. Zašesté žalobce zpochybňuje provedenou kontrolní jízdu. Zaměstnanci MHMP měli mít při kontrolní jízdě pověření k provedení kontrolní jízdy (viz § 6 kontrolního řádu), to však neměli. Zaměstnanci MHMP přitom kontrolní jízdu provedli v rámci své pracovní činnosti, aniž by byli tzv. skrytými agenty (obdobný institut je upraven i v zákoně č. 141/1961 Sb., trestní řád), jejichž nasazení je podrobena velmi přísným pravidlům. Dále žalobce uvádí, že dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném od 4. 10. 2017 (viz novela č. 304/2017 Sb.) je možné při kontrolní přepravě při dozoru nad taxislužbami užívat cizí jazyk a z důvodu dosažení účelu kontroly je možné rovněž pořizovat audio-vizuální záznamy bez vědomí dopravce či řidiče. Pokud tedy k užití cizího jazyka nebo pořízení audiovizuálního záznamu došlo před tímto datem (žalobce označuje za „zájmové období“ den 22. 7. 2016), pak se jedná o důkazy, které jsou v rozporu se zákonem. To žalobce uvádí v souvislosti s tím, že ve vyjádření v rámci správního řízení uvedl, že poskytl přepravu osobám mluvícím polsky, které mu nabídly za přepravu 400 Kč.
13. Zasedmé žalobce namítá, že nebyl zjištěn původ peněz, kterými zaměstnanci MHMP zaplatili v rámci kontrolní jízdy. Zejména by mělo být předloženo vyúčtování těchto finančních prostředků. Pokud zaměstnanci tyto finanční prostředky svému zaměstnavateli (MHMP) řádně nevyúčtovali, potom by se mohli dopustit i trestného činu. Současně v řízení nebylo prokázáno, že se skutečně jednalo o zaměstnance MHMP.
14. Zaosmé žalobce namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje podmínky podle § 68 správního řádu. Především neobsahuje údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba a důkaz o tom, že se jedná o zaměstnance MHMP.
15. Zadeváté žalobce namítá nedostatečné odůvodnění výroku o pokutě. Podle žalobce se správní orgány vůbec nezabývaly žalobcovými majetkovými poměry a hospodářskými výsledky, ani ho nevyzvaly k jejich doložení (s tím, že se naopak jedná o jeho povinnost). Z toho důvodu pak správní orgány ani nezohlednily likvidační účinky, které pro něj uložená pokuta bude mít. Podle žalobce mu byla uložena pokuta v nepřiměřené výši.
16. Zadesáté žalobce namítá, že mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení, aniž by toto rozhodnutí bylo řádně odůvodněno (správní orgán odkazuje pouze na zákonná ustanovení).
17. Zajedenácté žalobce navrhuje, aby v případě, že soud nedospěje k závěru o nezákonnosti uložené pokuty, aby od ní sám postupem podle § 78 odst. 2 s. ř. s. upustil nebo ji alespoň přiměřeně snížil.
18. **Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 3. 2020 k podané žalobě nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl následující:**
19. Ve vztahu k první žalobní námitce žalovaný okazuje na § 17 odst. 3 zákona o cenách ve znění účinném ke dni spáchání přestupku; z tohoto ustanovení vyplývá, že správní delikt

žalobce nebyl promlčen. Lhůta pro vydání rozhodnutí je potom pouze pořádková; její nedodržení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

20. Ve vztahu k druhé žalobní námitce pak žalovaný odkázal na rozsudky městského soudu ze dne 10. 12. 2010, č. j. 5 Ca 250/2007-46, a ze dne 25. 2. 2020, č. j. 5 Af 35/2016-46, ze kterých vyplývá, že je zcela standardní, že jako svědkové v případech jako je tento vypovídají zaměstnanci MHMP, který současně vede správní řízení; dále je běžné, že se svědkové – poučení o povinnosti vypovídat pravdivě – odkáží na oznámení o poskytnuté přepravě, tím přejímají odpovědnost za jejich pravdivost. Soud také toto oznámení výslovně označil za listinný důkaz. Tvrzení, že tato oznámení byla vyhotovena až dodatečně, považuje žalovaný za ničím nepodložené. Tato oznámení nejsou součástí protokolu o kontrole a nebyla tedy žalobci spolu s ním zasílána. Žalobce se s nimi mohl seznámit nahlédnutím do spisu; toto své právo nicméně nevyužil. Dále žalovaný odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, a ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 133/2017-47, ze kterých vyplývá, že v tomto typu případů lze považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný jen na základě informací získaných od externích spolupracovníků správního orgánu. Žalovaný také doplňuje, že cestující – figuranti nebyli v postavení přizvaných osob nebo kontrolních pracovníků, ale v postavení běžných cestujících. V řízení nebylo nutné – vzhledem k tomu, že se jednalo o svědky – prokazovat jejich zaměstnanecký vztah k MHMP.
21. Dále uvádí, že p. K. sice vyslechnut nebyl; z prvního odvolacího rozhodnutí ale pro MHMP vyplývalo pouze doporučení takový výslech provést (nikoliv povinnost). Nadto všechna tři oznámení o poskytnuté přepravě jsou obsahově takřka totožná a výslech p. K. pak mohl mít význam snad jen v objasnění otázky, kdo z cestujících platil. Tato otázka je však pro posouzení skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách nerelevantní (viz rozsudek městského soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 9 Af 21/2014-52). Dále doplňuje, že žalobce nevyužil svého práva účastnit se výslechu svědků a klást jim při něm otázky. Tvrzení žalobce, že se vyslechnutí svědci mohli s obsahem oznámení o poskytnuté přepravě, které sami sepsali, seznámit ještě před samotným výslechem, není nijak podložené. Svědkové byli pouze v závěru výslechu vyzváni, aby potvrdili autenticitu těchto oznámení (žalovaný zde odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 3 Af 78/2016-65).
22. Ke třetí žalobní námitce žalovaný uvádí, že všechna tři oznámení se shodují v tom, že žalobce vydal cestujícím jako doklad o zaplacení částečně vyplněnou stvrzenku na částku 580 Kč (č. 653783), resp. že po nich takovou částku požadoval a že mu jí zaplatili. Pokud žalobce argumentuje jinou stvrzenkou (č. 01165) znějící na částku 58 Kč a vzdáleností 3,9 km, tak ta je dokladem pouze o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna. Důkaz o tom, jaké cena byla požadována, mohou v případě různých tvrzení pouze oznámení o poskytnuté přepravě v kombinaci se svědeckými výpověďmi. I pokud by byla žalobcem předložena stvrzenka pravá, tak cena, která je na ní uvedena (58 Kč) je nepravděpodobně nízká. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce účtoval za jízdu 580 Kč a z toho je třeba vycházet (srov. rozsudek městského soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014-1, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, a ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016-22). Vedle toho, i pokud by délka trasy byla 3,9 km a nikoliv 2,8 km, tak by jízda byla stále velmi výrazně předražena.
23. Ke čtvrté žalobní námitce žalovaný uvádí, že námitky byly kontrolnímu orgánu doručeny dne 30. 10. 2015, dopis, kterým byly vyřízeny, byl potom datován ke dni 30. 11. 2015 a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vypraven byl dne 2. 12. 2015. Podepsán byl tehdejším ředitelem odboru dopravních agend, který byl bezesporu nadřízeným kontrolního pracovníka. V daném případě (i z porovnání podpisů obsažených v kontrolním spisu) lze seznat, že se nejedná o podpis pí H. Lhůta k vyřízení námitek proti protokolu o kontrole je pouze pořádková; s jejím nedodržením zákon nespojuje žádné negativní následky.

24. K šesté žalobní námitce žalovaný uvádí, že kontrolní jízda nebyla provedena ani v rámci správního řízení, ani v rámci postupů podle kontrolního řádu. Figuranti vystupovali v roli běžných cestujících. V tomto ohledu žalovaný opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 104/2005. Následná novelizace zákona o silniční dopravě pouze s ohledem na uvedenou judikaturu pouze zakotvila možnost použití cizího jazyka, aby o této možnosti nebylo pochyb. Žalovaný rovněž upozorňuje na některé nesrovnalosti, co se týče skutkových tvrzení obsažených v žalobě.
25. K desáté žalobní námitce pak žalovaný uvádí, že tvrzení žalobce, že nebyl vyzván k doložení svých majetkových poměrů, není pravdivé. MHMP k doložení majetkových poměrů žalobce vyzval v oznámení o ukončení dokazování ze dne 11. 1.2019; žalobce však své majetkové poměry nijak nedoložil.

III.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagovali, je tedy dána fikce jejich souhlasu s takovým postupem.
27. Žaloba není důvodná.
28. Městský soud se předně zabýval **první žalobní námitkou, kterou se žalobce dovolával promlčení (resp. prekluze) správního deliktu**, ze kterého byl uznán vinným.
29. Žalovaný otázku promlčení deliktní odpovědnosti žalobce posoudil v souladu s přechodným ustanovením přestupkového zákona zakotveném v jeho § 112 odst. 2. Toto ustanovení stanovilo, že *[u]stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Uvedené ustanovení tedy stanovilo, že otázka promlčení odpovědnosti za správní delikt – pokud k němu došlo před nabytím účinnosti tohoto zákona – má být posouzena podle dosavadních právních předpisů. Taková úprava byla obsažena v zákoně o cenách, konkrétně v jeho § 17 odst. 3, který stanovil, že *[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.* Toto pravidlo se přitom v souladu s § 17 odst. 4 zákona o cenách vztahovalo i na správní delikty podnikajících fyzických osob. Pokud by se v daném případě mělo aplikovat citované pravidlo, potom by k promlčení odpovědnosti žalobce za správní delikt nedošlo; porušení

cenových předpisů se žalobce dopustil dne 15. 8. 2015, prvním úkonem v řízení o správním deliktu bylo vydání příkazu dne 9. 6. 2016.

30. Žalobce nicméně namítal neústavnost uvedeného přechodného ustanovení přestupkového zákona pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny a dovolával se uplatnění pravidel promlčení odpovědnosti za přestupky podle přestupkového zákona (§ 30 až 32); podle tohoto ustanovení Listiny *se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější*. Jeho názoru dal přitom již před časem (ovšem až po vydání napadeného rozhodnutí a po podání žaloby) zapravdu Ústavní soud. Ten nejprve nálezem ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19 zrušil větu první citovaného § 112 odst. 2 přestupkového zákona. Ústavní soud přitom vycházel z teze, že otázka promlčení odpovědnosti za správní delikt (přestupek) je otázkou hmotněprávní, tedy otázkou vztahující se k posouzení trestnosti určitého jednání (ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny). Z této premisy potom Ústavní soud vyšel i v dalším nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, kterým zrušil i druhou větu uvedené ustanovení; pokud je otázka promlčení deliktní odpovědnosti otázkou trestnosti, potom je podle čl. 40 odst. 6 Listiny nutné i v tomto ohledu aplikovat pozdější příznivější úpravu; nelze tedy aplikaci pozdějšího příznivějšího pravidla zákonem vyloučit.
31. V bodě 23 posledně uvedeného nálezu potom Ústavní soud shrnul, jak by tedy měla být otázka promlčení v přechodném období (mezi „starou“ právní úpravou a režimem přestupkového zákona) posuzována. Konkrétně konstatoval následující: *„Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.“*
32. Ve světle uvedených závěrů Ústavního soudu, které je třeba (v zájmu zachování práv žalobce) zohlednit i v nyní posuzovaném případě, neboť žalovaným aplikované ustanovení bylo protiústavní již v době vydání napadeného rozhodnutí, ačkoliv byla tato neústavnost zjištěna až později, městský soud tedy přistoupil k posouzení otázky promlčení odpovědnosti žalobce za správní delikt podle pravidel promlčení zakotvených v přestupkovém zákoně. V případě, že by tato úprava vedla k závěru, že správní delikt žalobce byl promlčen (před rozhodnutím žalovaného), potom by soud musel tuto pro žalobce příznivější úpravu aplikovat. Podle § 30 písm. b) přestupkového zákona *činí promlčecí doba, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, 3 roky*. Promlčecí doba v souladu s § 31 odst. 1 zákona počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Podle § 32 odst. 2 písm. b) se potom promlčecí

doba přerušuje *vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným* (podle znění účinného od 1. 2. 2022 je dále specifikováno, že v případě příkazu, který je prvním úkonem v řízení, se běh promlčecí přerušuje až jeho doručením), přičemž *přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová*. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení potom *byla-li promlčecí doba přerušena a jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, potom odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání*.

33. Městský soud rekapituluje, že ke spáchání správního deliktu (porušení cenových předpisů) došlo dne 15. 8. 2015, následujícího dne tedy počala běžet tříletá promlčecí doba podle § 30 písm. b) přestupkového zákona (v daném případě se jedná o správní delikt se sazbou pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 tis. Kč - viz § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách). Dne 13. 6. 2016 byl vydán příkaz, který byl prvním úkonem v řízení (doručen byl podle tvrzení žalobce dne 24. 6. 2016); tím došlo k přerušení běhu promlčecí doby na základě § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona. Proti příkazu podal žalobce odpor; následně bylo dne 27. 10. 2016 vydáno první rozhodnutí MHMP, tím došlo k dalšímu přerušení promlčecí doby (jedná se o rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným). Následně bylo dne 18. 7. 2018 vydáno první odvolací rozhodnutí a poté dne 25. 2. 2019 prvostupňové rozhodnutí; tím došlo opět k přerušení běhu promlčecí doby. Jak je patrné z provedené rekapitulace, tak mezi vydáním prvního rozhodnutí MHMP a prvostupňového rozhodnutí neuběhly 3 roky (ale pouze zhruba 2 a půl roku); k promlčení tedy nedošlo. K promlčení nedošlo ani z důvodu aplikace maximální pětileté objektivní promlčecí doby podle § 32 odst. 3 zákona o přestupcích; správní delikt byl spáchán dne 15. 8. 2015; konečné rozhodnutí ve věci, tedy napadené rozhodnutí, bylo vydáno dne 1. 11. 2019, tedy ještě před uplynutím pěti let od spáchání správního deliktu.
34. Městský soud tedy shrnuje, že správní delikt, ze kterého byl žalobce uznán vinným, nebyl v době vydání napadeného rozhodnutí promlčen. Pokud jde o nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí tak městský soud doplňuje, že se jedná toliko o lhůtu pořádkovou, jejíž nedodržení nezpůsobuje nezákonnost takto vydaného rozhodnutí.
35. Městský soud dále přistoupil k ověření, zda po právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo ke změně právní úpravy, v jejímž důsledku by bylo třeba jednání žalobkyně s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny posoudit podle jiné, příznivější právní úpravy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 (publikováno pod č. 3528/2017 Sb. NSS), se přiklonil k právnímu názoru, že povinnost přihlédnout k příznivější právní úpravě vztahující se k trestnosti a sankci za správní delikty má i krajský soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl pachatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu a jímž mu za takový delikt byla uložena sankce. Publikovaná právní věta tohoto usnesení zní: „Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ K takové změně právní úpravy je tedy krajský soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (bez ohledu na to, zda žalobce vznesl odpovídající žalobní námitku); současně se jedná o ústavně odůvodněnou výjimku z pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož jinak správní soudy posuzují zákonnost napadených rozhodnutí zásadně podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

36. Městský soud konstatuje, že v uvedeném období k jiné relevantní změně právní úpravy nedošlo.
37. Dále se tedy městský soud zabýval **druhou žalobní námitkou, kterou žalobce zpochybnil dokazování provedené MHMP, zejména výsledk svědků a okolnosti sepsání oznámení o poskytnuté přepravě.**
38. Předně městský soud nemohl přisvědčit žalobci v tom, že je vadou dokazování, pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit, to, že nebyl vyslechnut p. K., jeden ze tří zaměstnanců MHMP, kteří jakožto figuranti podnikli kontrolní přepravu s žalobcem (dne 15. 8. 2015). Právě p. K. měl údajně s žalobcem komunikovat při placení (on měl zaplatit) a jemu měl žalobce předat stvrzenku o zaplacené ceně. Městský soud souhlasí s žalovaným v tom, že objasnění otázky, kdo za jízdu zaplatil, není v daném případě stěžejní (nadto ze svědeckých výpovědí vyplývá, že to byl právě p. K.). Z hlediska zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy podle § 3 správního řádu), není výpověď osoby, která s žalobcem komunikovala, nezbytná. O skutečnosti, jaká částka byla za jízdu zaplacená a jakou stvrzenku žalobce za zaplacené jízdné vydal, totiž v dostatečné míře mohou vypovídat i další důkazy, zejména potom výsledky dalších pasažérů – figurantů, resp. jimi autentizované *oznámení o poskytnuté přepravě*. Další svědci, ačkoliv sami platbu neprovedli, byli očitými svědky toho, že k ní došlo a rovněž je pravděpodobné, že vyslechli rozhovor, ke kterému mezi p. K. a žalobcem při placení mohlo dojít. Vzhledem k prostoru, ve kterém se celá situace odehrála (vozidlo taxislužby) je zřejmé, že svědkové H. a T. byli přítomni jednání, o němž podali výpověď; ta v tomto ohledu tudíž není nijak nedůvěryhodná či důkazně nedostatečná.
39. Žalovaný má rovněž pravdu v tom, že v prvním odvolacím rozhodnutí pouze doporučil provedení výslechu p. K., neoznačil ho nicméně za nezbytný. Důvodem zrušení prvního rozhodnutí MHMP bylo zejména to, že výslech svědků uskutečněný dne 20. 5. 2016 nebyl ve vztahu k řízení o porušení cenových předpisů proveden procesně řádně (výslech byl proveden v rámci řízení vedeném s žalobcem sice pro téže jednání, nicméně ve vztahu k porušení zákona o silniční dopravě; nadto řízení ve věci porušení cenových předpisů ještě ani nebylo v té době řádně zahájeno). MHMP potom v prvostupňovém rozhodnutí vysvětlil (viz str. 6, bod ad 4), proč výslech p. K. proveden nebyl; bylo to z důvodu, že p. K. se k výslechu nedostavil (vyslechnut byl tedy pouze jednou, dne 18. 4. 2016 v rámci řízení podle zákona o silniční dopravě; přičemž jeho výpověď nebyla se zjištěními, na nichž stojí prvostupňové rozhodnutí v rozporu); MHMP proto zvažoval, zda ho předvolat znovu (a nařídit tedy další ústní jednání). Dospěl ale k závěru, že to není k objasnění věci nutné. Žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil. Městský soud v takovém přístupu nespatřuje nic účelového (např. neodůvodněnou selekci svědků). Vzhledem k tomu, že výslech p. K. nebyl z hlediska zjištění skutkového stavu (tedy okolností, které byly podstatné pro posouzení věci) nezbytný, potom jeho neprovedení nemůže být důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
40. Pokud jde o skutečnost, že výslech svědků byl (v rámci řízení o porušení cenových předpisů) proveden až po více než třech letech od spáchání správního deliktu, tak městský soud konstatuje, že z protokolů o výsleších svědků p. H. a T. ze dne 10. 1. 2019 vyplývá, že se jich správní orgán nejprve ptal na průběh kontrolní přepravy; oba svědkové si ale v tomto ohledu již nic nepamatovali. Až poté jim správní orgán předložil jimi vyhotovené *oznámení o poskytnuté přepravě*, jehož autentičnost oba dva svědci potvrdili. Dále jim správní orgán předložil protokol o svědecké výpovědi ze dne 20. 5. 2016; svědci rovněž

v tomto případě potvrdili autentičnost své předchozí výpovědi, proto je možné i z ní vycházet.

41. Městský soud souhlasí s žalobcem, že vypovídací (důkazní) hodnota uvedených svědeckých výpovědí je do určité míry v důsledku velkého časového odstupu snížena. Na druhou stranu ale soud souhlasí s žalovaným v tom, že důkazem v daném případě jsou i samotná *oznámení o poskytnuté přepravě*. Důležité je, že svědci autenticitu těchto *oznámení* při výsledku potvrdili, nadto potvrdili i autenticitu předchozích výsledků, které byly provedeny v rámci jiného řízení (o porušení předpisů o silniční dopravě); v těchto výsledcích svědkové uvedli tvrzení, které se obsahem *oznámení* shodují. Tyto výpovědi (ze dne 20. 5. 2016 a 10. 1. 2019) ve spojení s oznámeními o poskytnuté přepravě jsou tedy v dané věci dostatečnými důkazy (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS.). Jak vyplývá z předchozí rekapitulace, tak není pravda, že by svědci byli s obsahem uvedených písemností seznámeni ještě před výsledkem samotným, aby si „připomněli“ okolnosti uvedené kontrolní přepravy. Toto tvrzení žalobce je tedy v rozporu s obsahem protokolů o výsledku svědků, nadto není nijak podloženo; konečně žalobce se provedení výsledků neúčastnil, tudíž jeho způsobilost zpochybnit hodnověrnost obsahu protokolu o výsledku svědků je značně snížena.
42. Pokud jde potom o tvrzení, že svědkové *oznámení o poskytnuté přepravě* vypracovali společně, což snižuje jejich autenticitu, tak i to je ze strany žalobce zcela spekulativní; konečně by tato samotná skutečnost nijak jejich hodnověrnost nesnižovala. Spekulativní a nepodložené je rovněž tvrzení žalobce o tom, že *oznámení* byla vyhotovena až dodatečně, a to až poté co podal námitky k protokolu o kontrole; spolu s tímto protokolem mu totiž *oznámení* nebyla zaslána. Předně městský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že nebylo povinností kontrolního orgánu (MHMP) zaslat žalobci spolu s protokolem o kontrole i *oznámení*, která byla pouze podkladem pro jeho vyhotovení (viz § 12 odst. 3 kontrolního řádu, podle něhož se kontrolované osobě doručuje pouze protokol o kontrole). Žalobce má sice pravdu v tom, že v protokolu ze dne 7. 10. 2015 nejsou tato *oznámení* uvedena mezi podklady, ze kterých kontrolní zjištění vycházejí, což je v rozporu s § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu. Na druhou stranu se ale jedná jen o drobný nedostatek, nadto nedostatek, který byl odstraněn v rámci vyřízení námitek žalobce proti kontrolnímu protokolu. Dopis MHMP ze dne 30. 11. 2015, kterým byly námitky žalobce podle § 14 odst. 1 kontrolního řádu vyřízeny (zamítnuty) na *oznámení* již výslovně odkazuje. Konečně svědkové při výsledku konaném dne 20. 5. 2016, jehož autenticitu potvrdili i při pozdějším výsledku konaném dne 10. 1. 2019, shodně uvedli, že *oznámení* vyhotovili bezprostředně po kontrolní přepravě.
43. K dalším dílčím námitkám městský soud uvádí, že svědci byli jak při výsledku konaném dne 10. 1. 2019, tak i při výsledku konaném dne 20. 5. 2016 – jak vyplývá z protokolů – poučeni podle § 55 odst. 1 správního řádu o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet; žalobce nevzněl žádné tvrzení, kterým by tuto skutečnost vyvracel. Současně byli oba svědci zbaveni mlčenlivosti ve smyslu § 20 odst. 3 kontrolního řádu (to opět vyplývá z protokolů o výsledku svědka); nadto je ale třeba říci, že kontrolní přeprava nebyla uskutečněna v režimu kontrolního řádu a figuranti – zaměstnanci MHMP nevystupovali v pozici kontrolujících, nebyli tedy ani vázáni mlčenlivostí ve smyslu kontrolního řádu. Argument, že svědecké výpovědi nemohou být z důvodu zaměstnaneckého poměru svědků k MHMP relevantním důkazem, musel městský soud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rovněž odmítnout. V případě odpovědnosti za přestupky (správní delikty) je zcela běžné, že správní orgán, který vede řízení o přestupku, před tím (jakožto kontrolní orgán) provedl kontrolu, a tedy opatřil podklady pro posouzení odpovědnosti za přestupek. Konstrukce rozhodování o přestupcích tedy není založena na postavení správního orgánu jakožto „nezávislého třetího“ podobně jako je tomu např. v soudním řízení trestním (kde je obžaloba od rozhodujícího orgánu – soudu – striktně oddělena). V tomto případě je situace obdobná; uvedené lze vztáhnout i na zaměstnance správního orgánu, kteří byli v daném případě nikoliv kontrolujícími, ale pouze figuranty (obdobně ve vztahu k figurantům u kontrolních přeprav při kontrole taxislužby např. již výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 104/2005 nebo rozsudek ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 133/2017-47, bod 42).

44. Dále se městský soud zabýval **třetí žalobní námitkou**. Městský soud konstatuje, že mezi ručně vystavenou stvrzenkou (na částku 580 Kč), kterou měl žalobce vystavit figurantům a stvrzenkou vytisknutou taxametrem (na částku 58 Kč), kterou žalobce předložil v rámci provádění kontroly, je skutečně rozpor; rozpor je rovněž v údajích o délce trasy, tak jak je uveden na stvrzence z taxametru (3,9 km) a tak jak byla délka trasy změřena podle jejího popisu poskytnutého figuranty v *oznámeních o poskytnuté přepravě* (2,8 km). V této souvislosti městský soud považuje – ve shodě s žalovaným – za stěžejní důkaz svědecké výpovědi cestujících, které shodně ručně vystavenou stvrzenku identifikovaly a potvrdily údaje uvedené v *oznámeních o poskytnuté přepravě* (resp. potvrdily jejich autentičnost). Z hlediska posouzení porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatné jen zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Pro zjištění této skutečnosti je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď společně s *oznámením o poskytnuté přepravě*, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence z taxametru lišit (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016-40, z pozdější doby rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017-41, a ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018-47). Ze stejného důvodu nebylo ani relevantní, zda byl taxametr funkční či nikoliv. Jak uvedl přesvědčivě žalovaný, tak žalobcem předložená stvrzenka z taxametru vypovídá pouze o tom, že pro určitou jízdu byla taková stvrzenka z taxametru vytištěna; nic ale nevypovídá o tom, jakou částku žalobce od figurantů – zaměstnanců MHMP při kontrolní přepravě požadoval, jaký doklad jim vystavil apod.
45. Dále se městský soud zabýval **čtvrtou žalobní námitkou, kterou žalobce napadl okolnosti vyřízení jeho námitek proti protokolu o kontrole ze dne 7. 10. 2015**.
46. Podle § 14 odst. 1 kontrolního řádu, [n]evyhoví-li námitkám vedoucí kontrolní skupiny nebo kontrolující ve lhůtě 7 dnů ode dne jejich doručení, vyřídí je nadřízená osoba kontrolujícího ve lhůtě 30 dnů ode dne jejich doručení tak, že jim vyhoví, částečně vyhoví, nebo je zamítne. Ve zvlášť složitém případě se lhůta pro vyřízení námitek nadřízenou osobou kontrolujícího prodlužuje o 30 dnů. O tomto prodloužení lhůty nadřízená osoba kontrolujícího kontrolovanou osobu předem vyrozumí.
47. Ani této námitce nemohl městský soud přisvědčit. Žalovaný má pravdu v tom, že lhůta 30 dnů k vyřízení námitek proti protokolu o námitkách, která je stanovena v § 14 odst. 1 kontrolního řádu, je toliko pořádková. Její nedodržení tedy nezpůsobuje další nepoužitelnost kontrolních zjištění; nemůže být tedy ani důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud jde o dopis ze dne 30. 11. 2015, kterým byly tyto námitky vyřízeny, tak ten je podepsán ředitelem odboru dopravních agend. Žalobce nemá pravdu,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pokud tvrdí, že tento dopis podepsala kontrolující, pí H., která mimo jiné vyhotovila i protokol o kontrole; to by bylo v rozporu s výše citovaným ust. § 14 odst. 1 kontrolního řádu, neboť kontrolující není oprávněn sám námitky proti protokolu o kontrole zamítnout. Žalovaný přesvědčivě uvádí, že podpis na dopisu ze dne 30. 11. 2015 ani není nijak podobný podpisu pí H. na ostatních písemnostech založených ve správním spisu. Není tedy žádný důvod k pochybnosti o tom, že dopis podepsala oprávněná osoba, tedy ředitel odboru dopravních agend.

48. Pokud jde o **pátou žalobní námitku**, tak k té městský soud uvádí, že skutečnost, že MHMP v odůvodnění prvostupňovém rozhodnutí vyzval žalobce k vrácení neoprávněného prospěchu (ceny, kterou účtoval figurantům), není z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Žalovaný správně uvádí, že pro žalobce je závazný (a samostatně vykonatelný) toliko výrok prvostupňového rozhodnutí; pokud jeho odůvodnění obsahuje dílčí nesprávnost, potom to automaticky není důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Dílčí nesprávnost odůvodnění rozhodnutí v prvním stupni lze obecně korigovat v odůvodnění rozhodnutí o odvolání; tato rozhodnutí totiž spolu tvoří jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009-239, nebo ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Žalobce z důvodu, že uvedená povinnost nebyla stanovena ve výroku, samozřejmě není jen na základě její zmínky v odůvodnění nijak vázán k jejímu splnění.
49. Pokud jde o **šestou žalobní námitku**, tak ani té nemohl městský soud přisvědčit. Žalovaný má předně pravdu v tom, že figuranti – zaměstnanci MHMP nevystupovali v postavení kontrolujících, ale běžných cestujících. Ke kontrolní přepravě nedošlo v rámci kontroly vedené v režimu kontrolního řádu; tato kontrola byla zahájena až následně po poskytnuté přepravě (viz protokol o kontrole ze dne 7. 10. 2015). Figuranti tedy neměli povinnost prokázat se pověřením ke kontrole ani žalobce o provádění kontroly informovat. Tento postup je v obdobných případech zcela běžný a byl již v minulosti opakovaně aprobován v judikatuře správních soudů (viz např. rozsudky městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019, č. j. 3 Af 78/2016-65, nebo ze dne 20. 4. 2020, č. j. 8 Af 20/2016-43; dále již výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 104/2005). Uvedený postup nelze potom srovnávat ani s institutem „skrytého agenta“ podle trestního řádu (operativně pátrací prostředky podle § 158b trestního řádu). Nejvyšší správní soud již v uvedeném rozsudku sp. zn. 2 Afs 104/2005 aproboval provádění kontrolních přeprav, a to v době kdy zákon o silniční dopravě tuto možnost neupravoval. I v době před účinností novely č. 304/1997 Sb., která v § 34 teprve zakotvila ustanovení, které upravuje provádění kontrolních přeprav, tak byla taková praxe zákonná. Zákonné bylo také užití cizího jazyka při těchto kontrolních přepravách (a to tedy i před účinností uvedené novely); jak Nejvyšší správní soud konstatoval právě v rozsudku sp. zn. 2 Afs 104/2005, tak *„obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují.“*
50. Pokud jde o **sedmou žalobní námitku**, tak ani té městský soud nedal za pravdu. Předmětem řízení a tedy i dokazování v dané věci nebyl původ peněz, kterými figuranti – zaměstnanci MHMP zaplatili v rámci kontrolní přepravy (600 Kč; 20 Kč bylo spropitné). Otázka řádného hospodaření a účtování finančních prostředků v rámci MHMP nemůže mít vliv na posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt spočívající v porušení cenových předpisů při poskytování služeb taxislužby.

51. Pokud jde o **osmou žalobní námitku**, tak městský soud v § 68 odst. 2 správního řádu nespátřuje základ pro požadavek, aby vy výroku prvostupňového rozhodnutí byli označeni i figuranti, kteří provedli kontrolní přepravu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud k obdobné námitce ve výše již uvedeném rozsudku sp. zn. 7 As 133/2017, tak figuranti nebyli účastníky předmětného řízení, a proto nemuseli být z tohoto důvodu ve výroku jmenovitě označeni. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb., výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Tato kritéria výrok rozhodnutí magistrátu splňuje, neboť skutek, který je stěžovateli dáván za vinu, je popsán tak, že nejde zaměnit za jiný skutek. Je identifikován správní orgán, účastník řízení, který předmětný skutek spáchal, místo a čas, kdy ke skutku došlo i jakým způsobem k porušení kterých předpisů došlo. Údaje o cestujících jsou pak součástí spisového materiálu a jsou rovněž uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. To je třeba hodnotit jako dostatečné.
52. Pokud jde dále o **devátou žalobní námitku**, tak městský soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobce v této souvislosti vystupoval pasivně. MHMP žalobce v *oznámení o ukončení dokazování* ze dne 11. 1. 2019, žalobce s odkazem k tomu, že by mu podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách mohla být uložena pokuta až do výše 1 mil. Kč, vyzval k součinnosti a doložení osobních a majetkových poměrů (v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133); v opačném případě bude MHMP nucen si o těchto poměrech žalobce učinit úsudek sám. Shodně MHMP učinil již v *oznámení* ze dne 14. 7. 2016 adresovaném žalobci před vydáním prvního rozhodnutí MHMP. Žalobce v tomto ohledu MHMP žádnou součinnost neposkytl, prvostupňovým rozhodnutím mu poté byla uložena pokuta ve výši 75 000 Kč. Městský soud je přitom toho názoru, že pokuta v takové výši zřejmě standardně nebude mít likvidační účinky, jak namítá žalobce; v prvním rozhodnutí MHMP je k tomu uvedeno, že pokuta byla uložena v jedné třináctině zákonem stanovené maximální sazby a současně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu MHMP vysvětlil legitimnost uložení pokuty v takové výši. Městský soud k tomu doplňuje, že v případě, že by přeci jen pokuta v takové výši mohla mít pro žalobce a jeho podnikání likvidační účinky (což se ale jeví jako krajně nepravděpodobné), potom by měl žalobce na takovou skutečnost poukázat a dotvrdit své majetkové poměry. To ale žalobce neudělal; ani v řízení o odvolání, ani v řízení před soudem nepřinesl žádné podrobnější odůvodnění této své námitky, nedoložil své majetkové poměry apod. V takovém případě městský soud hodnotí tuto žalobní námitku jako účelovou, a nemohl jí tudíž dát za pravdu.
53. Pokud jde o **desátou žalobní námitku**, tak městský soud v souladu s žalovaným uvádí, že povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši je v tomto typu případů stanovována zcela automaticky a obligatorně. Podle § 79 odst. 5 správního řádu, *[p]ovinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit*. Uvedeným prováděcím předpisem, na který citované ustanovení odkazuje, je vyhláška Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Ta ve svém § 6 odst. 1 stanoví, že tato paušální částka činí 1 000 Kč. Vzhledem k automatické povaze stanovení uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

povinnosti, která jednoznačně vyplývá ze zákona a z prováděcího právního předpisu, nebylo podle městského soudu třeba jejího podrobnějšího odůvodnění.

54. Pokud jde o žalobcem navrženou **moderaci výše pokuty** postupem podle § 78 odst. 2 s. ř. s., tak k té městský soud neshledal důvod. Předně městský soud zdůrazňuje, že pokuta byla uložena výrazně při dolní hranici zákonné sazby (75 000 Kč z max. 1 mil. Kč podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách). Současně žalobce nevzněl a nedoložil žádné tvrzení, které by vypovídalo o tom, že by mu byla uložena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši, jak vyžaduje právě § 78 odst. 2 s. ř. s. (k tomu viz také předchozí bod).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 3. května 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.